

אדבר מעת תחילת התגלות בעולם זיו בהירתו והופעת אורו למופת ולתהלה בקרב שבטי ישראל הי' בק"ק [בקהילת קודש] בראד והי' מנוחות כבוד קדשו אצל גביר

א' [אחד] שהי' מאוהביו. ולהגביר הי' חתן מק"ק [מקהילת קודש] פוזנא אברך מופלג ומפורסם גדול. פעם אמר הבעש"ט להאברך אם רצונך ליסע עמי לק"ק [לקהילת קודש] פוזנא כי דעתו לעשות מסע לשם. אמר האברך: "בודאי טוב הדבר כי לא ראיתי פני אבי ואמי זה שלש שנים, אך הצורך הוא לשאול פי חמי אם ירשינו." ושאל את חותנו. אמר לו: "מה טוב ומה נעים לחבר בדרך לאיש הקדוש וטהור, ובוודאי תראה בדרך נפלאות הבורא כי נס*עתו לא לחנם." והאברך הלך בשמחה גדולה ואמר להבעש"ט: "הנני מוכן לנסוע." ונסע עם הבעש"ט ביום ה' ובדעת האברך הי' לבוא לפוזנא אחר כמה ימים כי דרך רחוקה היא. ונסע האברך בשמחה וטוב לבב. וכאשר נסע חוץ לעיר ראה האברך פלא כי עמד העגלון וקשר המוסרות על העגלי [העגלה] והסוס הולך בעצמו באשר ילך. ותיכף עבר הסוס את הדרך הכבוש [הכבושה] והלך בדרך עקלתון. וצווח האברך: "רבינו, אנו תועים בדרך." שחק הבעש"ט ואמר: "אין מהצורך לצוות להסוס איך שילך." והעגלון נרדם וישן בהעגלי [בהעגלה] והסוס הולך דרך אשר אינו נמצא אף רגל בהמ' [בהמה] ועוף, והליכת הסוס אינו במהירות לגמרי ומי"מ [ומכל מקום] הנסיעה [הנסיעה] הוא במהירות עצומה [עצומה] למעלי [למעלה] מהטבע כידוע, שכן דרכו הי' בכל נסיעותיו. והאברך רואי [רואה] כ"ז [כל זאת] ומשתומם על המראה הנפלא [הנפלאה]. וכן נסעו ביום ה' עד סמוך למנח' [למנחה] עד שבאו למקום עשבים גדולים כקומת איש ועמד הסוס מעצמו. והני' [והנה] הבעש"ט נתלהב בדביקות עצומה [עצומה] עד שנפל פחד גדול על האברך. והקיץ הבעש"ט את העגלון ואמר: "קח את הכלי וחפש בין העשבים ותמצא באר מים ותשאוב לנו מים לשתות." והלך העגלון הנכרי וחפש בין העשבים זמן רב עד שמצא הבאר ושאב מים ונתן להבעש"ט, ובירך בדביקות נפלא ושות' [ושתה]:

א' שהי' מוהצניזי ולהצניזי הי' חתן מק"ק פוזנא אברך מופלג ומפורסם גדול פעם אמר הבעש"ט להאברך אם רצונך ליסע עמי לק"ק [לקהילת קודש] פוזנא כי דעתו לעשות מסע לשם. אמר האברך: "בודאי טוב הדבר כי לא ראיתי פני אבי ואמי זה שלש שנים, אך הצורך הוא לשאול פי חמי אם ירשינו." ושאל את חותנו. אמר לו: "מה טוב ומה נעים לחבר בדרך לאיש הקדוש וטהור, ובוודאי תראה בדרך נפלאות הבורא כי נס*עתו לא לחנם." ושאל את חותנו. אמר לו: "מה טוב ומה נעים לחבר בדרך לאיש הקדוש וטהור, ובוודאי תראה בדרך נפלאות הבורא כי נס*עתו לא לחנם." והאברך הלך בשמחה גדולה ואמר להבעש"ט: "הנני מוכן לנסוע." ונסע עם הבעש"ט ביום ה' ובדעת האברך הי' לבוא לפוזנא אחר כמה ימים כי דרך רחוקה היא ונסע האברך בשמחה וטוב לבב. וכאשר נסע חוץ לעיר ראה האברך פלא כי עמד העגלון וקשר המוסרות על העגלי [העגלה] והסוס הולך בעצמו באשר ילך. ותיכף עבר הסוס את הדרך הכבוש [הכבושה] והלך בדרך עקלתון. וצווח האברך: "רבינו, אנו תועים בדרך." שחק הבעש"ט ואמר: "אין מהצורך לצוות להסוס איך שילך." והעגלון נרדם וישן בהעגלי [בהעגלה] והסוס הולך דרך אשר אינו נמצא אף רגל בהמ' [בהמה] ועוף, והליכת הסוס אינו במהירות לגמרי ומי"מ [ומכל מקום] הנסיעה [הנסיעה] הוא במהירות עצומה [עצומה] למעלי [למעלה] מהטבע כידוע, שכן דרכו הי' בכל נסיעותיו. והאברך רואי [רואה] כ"ז [כל זאת] ומשתומם על המראה הנפלא [הנפלאה]. וכן נסעו ביום ה' עד סמוך למנח' [למנחה] עד שבאו למקום עשבים גדולים כקומת איש ועמד הסוס מעצמו. והני' [והנה] הבעש"ט נתלהב בדביקות עצומה [עצומה] עד שנפל פחד גדול על האברך. והקיץ הבעש"ט את העגלון ואמר: "קח את הכלי וחפש בין העשבים ותמצא באר מים ותשאוב לנו מים לשתות." והלך העגלון הנכרי וחפש בין העשבים זמן רב עד שמצא הבאר ושאב מים ונתן להבעש"ט, ובירך בדביקות נפלא ושות' [ושתה]:

ונתן גם להאברך ואמר לו: "הברכ' [הברכה] תעש' [תעשה] בכווני' [בכוונה] עצומה [עצומה]." וכן עשה. ואח"כ [ואחר כך] אמר להעגלון: "שכב על מקומך." ושכב העגלון בעגלי [בעגלה] ונרדם תיכף וישן, והסוס הולך כדרכו דרך אשר לא עבר שם אדם מעולם. והני' [והנה] היום פנה האברך אינו יודע לאיז' [לאיזה] מקום הם נוסעים, כי בכל הדרך לא ראה שום ישוב בני אדם. וחשב שבוודאי ישבתו על פני השד' [השדה] כי הדרך לפוזנא הוא מרחק רב. והי' להאברך מזה צער גדול עד ששאל פי הבעש"ט: "רבינו באיז' [באיזה] מקום יהי' שביתתנו בש"ק [בשבת קודש]?" אמר לו הבעש"ט: "וכי אינך יודע שאנו נוסעים לפוזנא שם נהי' אי"ה [אם ירצה השם] על שבת?" נתפלא מאוד האברך איך יכול להיות כזה כי הוא מילדי פוזנא וידוע לו סביבות העיר כל העיירות והכפרים על כמה פרסאות, ואם הי' רחוקים מפוזנא אף עשרים פרסאות ידוע לו כל הישוב, וכעת לא נראי' [נראה] עדיין שום יישוב בעולם. והי' לו נסיעתו למפח נפש שבוודאי ישבתו על פני השד' [השדה] אשר הוא לא נסה מימיו באלה כי הוא מעונג בן גביר וחתן גביר. וכן נסעו כל הלילי [הלילה]. וכאשר בא זמן התפלי' [התפלה] עמד הסוס מעצמו ולאחר סיום התפלי' [התפלה] נסע מעצמו. והעגלון ישן כל הדרך כי הי' נכרי כי כן הי' דרכו ליסע עם נכרי דווקא. ולמחר בחצי היום שאל האברך להבעש"ט: "איזה מקום שביתתנו כי יום שבת קודש ממשמש ובא?" אמר לו הבעש"ט: "וכי לא אמרתי לך שנהי' בפוזנא?" דימה האברך בדעתו שהבעש"ט עושה שחוק ממנו ונסעו עוד עד שלא הי' כי אם ערך ב' שעות לשבת, ועדיין אינו נראי' [נראה] שום ישוב בעולם. והי' להאברך עצבון נפש מזה עד שמאס בחייו ממש. והנה בפתע פתאום ראה האברך מרחוק מאוד כפר ונתמלא שמחה כי חשב שבוודאי ישבתו שמה ולא תחת אויר השמים. וברגע זו באו בתוך הכפר והנה הסוס הולך כדרכו דרך הכפר ואינו עומד אצל שום בית.

נתעצב מאד האברך מזה כי גם בכפר זה לא ישבתו, וכשבא הסוס בקצה הכפר עמד אצל חורבה אחת. חשוב [חשב] האברך שבחורבה זו ישבתו ונתמלא שמחה כי יותר טוב הוא מעל פני השדה. והבעש"ט נכנס להחורבה, גם האברך הלך אחריו. והנה בבית החורבה דר איש זקן צרוע מכף ראש ועד רגל אין בו מתום פצעים ומכות, ואשתו ובניו הולכים קרועים ובלואים. וכשפתח הבעש"ט את הפתח נתמלא הזקן שמחה ורץ להבעש"ט ונתן לו 'שלוש עליך רבי ומורי', ומי שלא ראה שמחתם לא ראה שמחה מימיו. והלכו לחדר מיוחד ודיברו שם כמו חצי שעה, ואח"כ [ואחר כך] לקחו רשות זה מזה ונפרדו זה מזה באהבה עזה כמו אהבת דוד ויונתן. ואח"כ [ואחר כך] ישב הבעש"ט בעגלה, והסוס הלך כדרכו והעגלון ישן. והאברך לא שאל עוד את הבעש"ט כלל באיזה מקום ישבתו כי להכנסת שבת לא הי' כ"א [כי אם] בערך שעה קטנה. סביבותיהם אינו נראה שום ישוב, וחשב שבוודאי תיכף יעמוד וישבתו בשדה. והנה כל עשתונותיו נבהלו נחפזו וירעשו סעיפי לבבו כי מימיו לא נסה בכל אלה. והנה בפתע פתאום שב נפשו ורוחו בקרבו כי נתגלה לו העיר פוזנא וחומתה, וגם בית אביו ואמו רואה מרחוק. אמר לו הבעש"ט: "לא האמנת בי מה שאמרתי שנהי' שבת בפוזנא, אבל אצל אביך אינו ידוע לי אם תהי' על שבת." ושחק האברך ואמר: "רבינו, והלא אני רואה בית אבי מקרוב, למה לא אהי' בביתו על השבת? למה לי אכסניא אחרת?" ושתק הבעש"ט לדבריו. ובתוך העיר הי' רחוב אחד הנק' [הנקרא] שולער [בית הספר?] גאס [רחוב], היינו ששם הי' הוועד של

נחשצ' מאד האברך מזה כי גם בכפר זה לא ישבתו וכשבא הסוס בקצה הכפר עמד אצל חורבה אחת חשוב האברך שבחורבה זו ישבתו ונתמלא שמחה כי יותר טוב הוא מעל פני השדה. והבעש"ט נכנס להחורבה, גם האברך הלך אחריו. והנה בבית החורבה דר איש זקן צרוע מכף ראש ועד רגל אין בו מתום פצעים ומכות, ואשתו ובניו הולכים קרועים ובלואים. וכשפתח הבעש"ט את הפתח נתמלא הזקן שמחה ורץ להבעש"ט ונתן לו 'שלוש עליך רבי ומורי', ומי שלא ראה שמחתם לא ראה שמחה מימיו. והלכו לחדר מיוחד ודיברו שם כמו חצי שעה, ואח"כ לקחו רשות זה מזה ונפרדו זה מזה באהבה עזה כמו אהבת דוד ויונתן. ואח"כ הבעש"ט בעגלה והסוס הלך כדרכו והעגלון ישן. והאברך לא שאל עוד את הבעש"ט כלל באיזה מקום ישבתו כי להכנסת שבת לא הי' כ"א בערך שעה קטנה. סביבותיהם אינו נראה שום ישוב, וחשב שבוודאי תיכף יעמוד וישבתו בשדה. והנה כל עשתונותיו נבהלו נחפזו וירעשו סעיפי לבבו כי מימיו לא נסה בכל אלה. והנה בפתע פתאום שב נפשו ורוחו בקרבו כי נתגלה לו העיר פוזנא וחומתה, וגם בית אביו ואמו רואה מרחוק. אמר לו הבעש"ט: "לא האמנת בי מה שאמרתי שנהי' שבת בפוזנא, אבל אצל אביך אינו ידוע לי אם תהי' על שבת." ושחק האברך ואמר: "רבינו, והלא אני רואה בית אבי מקרוב, למה לא אהי' בביתו על השבת? למה לי אכסניא אחרת?" ושתק הבעש"ט לדבריו. ובתוך העיר הי' רחוב אחד הנק' [הנקרא] שולער [בית הספר?] גאס [רחוב], היינו ששם הי' הוועד של הסטודענטען אצל הפריפעסארין. והנה כשבאו בתוך העיר נתמלא האברך שמחה ושעשועים כי דימה בנפשו שבא העיר ונתענג בהתראות פני אביו ואמו. והנה בפתע פתאום אחזתו פלצות ופחד מות כי ראה שהסוס הולך ברחוב השילארים, ומיום הוסדה העיר לא עבר דרך רחוב זה שום יהודי כי פעם עבר שם יהודי בשגגה, סקלו אותו באבנים עד יצאת נפשו. וכשראה המראה הזה אמר בפחד ורעדה להבעש"ט: "אדוני רבינו, אנחנו בסכנה גדולה כי הסוס הולך ברחוב הזה אשר עוד מעט וסקלוני באבנים." ושחק הבעש"ט ואמר: "עד כאן לא אמרנו להסוס שום דיעה בענין הליכתו וגם כעת אין מהצורך לחוות לו הדרך. ילך כרצונו, והשם הטוב יצילנו מיד הערלים." והסטודענטען כאשר ראו אשר יהודים נוסעים דרך רחוב שלהם והתחילו ללקט אבנים גדולות. והאברך ראה כל זה ויפג לבו בקרבו ויאמר: "אהה אלקים פה ספו וגם תמו חיי עלומי." וברחוב זה דר שם רק יהודי אחד חייט אשר נצרכים לתפורות לבושיהם. והנה כשבא הסוס אצל בית החייט עמד אצל הפתח, ויצא החייט ופועליו בפחד גדול מהמראה הזה. ואמר הבעש"ט: "רצוני לשבות אצלך בשבת זה." אמר לו החייט: "זהו דבר קטן, אבל אדוני איך ישבות כאן כי הוא כאן בסכנה גדולה מהערלים." ואמר הבעש"ט: "אל תדאגו כלל לא יהי' דבר רע אי"ה [אם ירצה השם]." והלך הוא והאברך, וייקץ גם העגלון הנכרי. והביא תפיליו לבית. והעת הי' להתפלל מנחה, ושאל הבעש"ט להחייט ה'ש מנין באנשיו. ואמר שהוא עם פועליו הם רק שמונה. אמר הבעש"ט להאברך: "הם שמונה ואנו שנינו הוא מנין מצומצם." ומצד ב' [שני] הטעמים לא הי' ביכולת לראות פני אביו ואמו, מצד שהי' ירא לנפשו לילך דרך הרחוב וגם א"א [אפי] אפשר] לסתור המנין. תיכף עמד הבעש"ט להתפלל לפני העמוד ברעש גדול אשר בני הבית נשתוממו על המראה הגדולה הזאת, וגם האברך אחזתו חיל ופלצות מהרעש והדביקות, אף שכמה פעמים ראה תפלתו בבית חותנו אבל

כזאת לא ראה. והנה ברחוב הי' מהומה בין הערלים כי כזאת לא היה במקומם לעולם מימים, ורצו כולם בחימה שפוכה ואבנים גדולות בידם. והבעש"ט סיים התפלי' [התפלה] והערלים סבבו הבית מפה לפה, וחייט ובני ביתו הי' [היה] ברעיונם כי כלתה ח"ו [חס ושלו] הרעה. והגיד החייט להבעש"ט. והלך הבעש"ט ועמד בפתח הבית והביט עליהם. ואחזתם חיל ורעדה עד שכמעט פרחו רוחם מְגוֹיָתָם, ונפלו כולם לארץ, והאבנים נפלו מידם מפחד הגדול, וקמו וברחו כמפני הדוב והארי. ובאו להפרעפסער הגדול שלהם, וראה את פניהם נשתנה כמו פני החולה מסוכן ושאל להם מה זה ועל מה זה. וסיפרו לו את המראה הנבהלי' [הנבהלה]. והפריפעסער הי' חכם ומלומד גם בלה"ק [בלשון הקודש] וגם בתלמוד הי' לו יד, כי יש בניהם קאדעמיש **[אקדמאים]** שלומדים חכמת התלמוד. ואמר: "אלך אני בעצמי לראות המרא' [המראה] הנפלאה. אחת משתי אלה הוא: או מכשף גדול או איש אלקים נורא." והלך לבית החייט ומצא שהבעש"ט מקבל שבת בדביקות נפלאה וברעש גדול. ועמד שם כל זמן קבלת שבת ומעריב. ואח"כ [ואחר כך] קידש הבעש"ט על הכוס בדביקות נפלאה, ועמד שם גם כל עת הסעוד' [הסעודה] ובהמ"ז [וברכת המזון]. והפריפעסער לא דיבר עם הבעש"ט אף דיבור אי' [אחד] וגם הבעש"ט לא דיבר עמו כלל ולא הביט בפניו. ואחר בהמ"ז [ברכת המזון] ביקש הפריפעסער את החייט למחרת בבוקר כשיפון הבעש"ט לתפלת שחרית, יודיענו. והלך הפריפעסער לביתו. למחר בבוקר שלח החייט אחר הפריפעסער ותיכף בא לבית החייט ומצא התחלת התפלה. ועמד כל זמן התפלי' [התפלה]. ואחר התפלה הלך הבעש"ט לסעודת שחרית והפריפעסער עמד כל זמן הסעוד' [הסעודה] ובהמ"ז [וברכת המזון], ולא דיבר שום דיבור עם הבעש"ט. רק עיניו לא לקח מפני הבעש"ט מלהסתכל עליו בעומק גדול, והי' זה לפלא בעיני כל. ואחר בהמ"ז [ברכת המזון] הלך לו הפריפעסער וביקש ג"כ [גם כן] מהחייט שיודיענו עת המנחה וכן הי'. בעת המנחה [המנחה] שלח החייט אחר הפריפעסער ותיכף בא ועמד שם כל זמן תפלת המנחה. ואח"כ [ואחר כך] ישב הבעש"ט בסעודה שלישית והפריפעסער עומד ומסתכל בפני הבעש"ט ונשתומם על המראה. ובתוך הסעודה דרש הבעש"ט לפני האברך דרוש נפלא ובדביקות מופלג עד אשר כל היושבים שמה לא קמה בהם רוח, והפריפעסער שומע הדרוש בעומק גדול והבין בלה"ק [בלשון הקודש] בתכלית, ואחר בהמ"ז [ברכת המזון] התפלל הבעש"ט ערבית ג"כ [גם כן] בדביקות נפלא, ואח"כ [ואחר כך] הבדיל על הכוס בדביקות נפלא. והפריפעסער עומד ושומע ומשתומם ולא דיבר עם הבעש"ט אף דיבור אי' [אחד], וגם הבעש"ט לא הביט את פניו כלל. ואחר הבדלה צוה הבעש"ט את העגלון שיחבוש את הסוס והלך לו הפריפעסער לביתו. והבעש"ט נסע תיכף לדרכו לבראד כמאז בקפיצות הדרך, והאברך יושב כמשתומם, מה הרויח בנסיעה זו. בשברון רוח ומפח נפש אומר להבעש"ט: "אדוני מאור עינינו, הנה איש אלקים קדוש רואה ומבין שדרך הזה הוא לנגדי. כי נפשי הי' להשתעשע בתענוגות בני אדם מחברת אבי ואמי ואחיי ואחיותיי, ונהפוך הגלגל והנה ראיתי בעיני בית תחנונים ולא הי' לאל ידי להשתעשע עמם, וכזאת הוא דאבון נפש כמו מצמאון המים נולד בלב אנושי להב ויבישות ונכנס עד פיו במים חיים, וזולתו מושכו למעלה, ואין לאל ידו להשפיל פיו להתענג בכניסות המים לרוות צמאונו, לכן פרי מחשבתי סר מעלי. על כן בקשתי מאת אדוני, רכב ישראל ופרשיו, תיקר נא נפש עבדך בעיני אדוני, וזאת תהי' משכורתי בעמל הדרך אשר הי' ללא הועיל לי, אשר כבודו יגלה את שלש אלה: העמדת הסוס בין העשבים בשביל שתיית המים פעמים כי לפי

כזאת לא ראה. והנה ברחוב הי' מהומה בין הערלים כי כזאת לא הי' במקומם לעולם מימים, ורצו כולם בחימה שפוכה ואבנים גדולות בידם. והבעש"ט סיים התפלי' [התפלה] והערלים סבבו הבית מפה לפה, וחייט ובני ביתו הי' [היה] ברעיונם כי כלתה ח"ו [חס ושלו] הרעה. והגיד החייט להבעש"ט. והלך הבעש"ט ועמד בפתח הבית והביט עליהם. ואחזתם חיל ורעדה עד שכמעט פרחו רוחם מְגוֹיָתָם, ונפלו כולם לארץ, והאבנים נפלו מידם מפחד הגדול, וקמו וברחו כמפני הדוב והארי. ובאו להפרעפסער הגדול שלהם וראה את פניהם נשתנה כמו פני החולה מסוכן ושאל להם מה זה ועל מה זה. וסיפרו לו את המראה הנבהלי' [הנבהלה]. והפריפעסער הי' חכם ומלומד גם בלה"ק [בלשון הקודש] וגם בתלמוד הי' לו יד, כי יש בניהם קאדעמיש **[אקדמאים]** שלומדים חכמת התלמוד. ואמר: "אלך אני בעצמי לראות המרא' [המראה] הנפלאה. אחת משתי אלה הוא: או מכשף גדול או איש אלקים נורא." והלך לבית החייט ומצא שהבעש"ט מקבל שבת בדביקות נפלאה וברעש גדול. ועמד שם כל זמן קבלת שבת ומעריב. ואח"כ [ואחר כך] קידש הבעש"ט על הכוס בדביקות נפלאה, ועמד שם גם כל עת הסעוד' [הסעודה] ובהמ"ז [וברכת המזון]. והפריפעסער לא דיבר עם הבעש"ט אף דיבור אי' [אחד] וגם הבעש"ט לא דיבר עמו כלל ולא הביט בפניו. ואחר בהמ"ז [ברכת המזון] ביקש הפריפעסער את החייט למחרת בבוקר כשיפון הבעש"ט לתפלת שחרית, יודיענו. והלך הפריפעסער לביתו. למחר בבוקר שלח החייט אחר הפריפעסער ותיכף בא לבית החייט ומצא התחלת התפלה. ועמד כל זמן התפלי' [התפלה]. ואחר התפלה הלך הבעש"ט לסעודת שחרית והפריפעסער עמד כל זמן הסעוד' [הסעודה] ובהמ"ז [וברכת המזון], ולא דיבר שום דיבור עם הבעש"ט. רק עיניו לא לקח מפני הבעש"ט מלהסתכל עליו בעומק גדול, והי' זה לפלא בעיני כל. ואחר בהמ"ז [ברכת המזון] הלך לו הפריפעסער וביקש ג"כ [גם כן] מהחייט שיודיענו עת המנחה וכן הי'. בעת המנחה [המנחה] שלח החייט אחר הפריפעסער ותיכף בא ועמד שם כל זמן תפלת המנחה. ואח"כ [ואחר כך] ישב הבעש"ט בסעודה שלישית והפריפעסער עומד ומסתכל בפני הבעש"ט ונשתומם על המראה. ובתוך הסעודה דרש הבעש"ט לפני האברך דרוש נפלא ובדביקות מופלג עד אשר כל היושבים שמה לא קמה בהם רוח, והפריפעסער שומע הדרוש בעומק גדול והבין בלה"ק [בלשון הקודש] בתכלית, ואחר בהמ"ז [ברכת המזון] התפלל הבעש"ט ערבית ג"כ [גם כן] בדביקות נפלא, ואח"כ [ואחר כך] הבדיל על הכוס בדביקות נפלא. והפריפעסער עומד ושומע ומשתומם ולא דיבר עם הבעש"ט אף דיבור אי' [אחד], וגם הבעש"ט לא הביט את פניו כלל. ואחר הבדלה צוה הבעש"ט את העגלון שיחבוש את הסוס והלך לו הפריפעסער לביתו. והבעש"ט נסע תיכף לדרכו לבראד כמאז בקפיצות הדרך, והאברך יושב כמשתומם, מה הרויח בנסיעה זו. בשברון רוח ומפח נפש אומר להבעש"ט: "אדוני מאור עינינו, הנה איש אלקים קדוש רואה ומבין שדרך הזה הוא לנגדי. כי נפשי הי' להשתעשע בתענוגות בני אדם מחברת אבי ואמי ואחיי ואחיותיי, ונהפוך הגלגל והנה ראיתי בעיני בית תחנונים ולא הי' לאל ידי להשתעשע עמם, וכזאת הוא דאבון נפש כמו מצמאון המים נולד בלב אנושי להב ויבישות ונכנס עד פיו במים חיים, וזולתו מושכו למעלה, ואין לאל ידו להשפיל פיו להתענג בכניסות המים לרוות צמאונו, לכן פרי מחשבתי סר מעלי. על כן בקשתי מאת אדוני, רכב ישראל ופרשיו, תיקר נא נפש עבדך בעיני אדוני, וזאת תהי' משכורתי בעמל הדרך אשר הי' ללא הועיל לי, אשר כבודו יגלה את שלש

אלה: העמדת הסוס בין העשבים בשביל שתיית המים פעמים כי לפי

ראותי לא הי' זה דבר ריק. והב' – שמחת הזקן הצרוע אשר שמחתם זע"ז [זה עם זה] הלא דבר הוא. והג' – מנוחת כבודו בשבת בפוזנא לא לחנם הי'. "אמר לו הבעש"ט: "שנים מאלה אגלה לך, והג' הוא מה שעשיתי בפוזנא ברבות הימים יתגלה לך ממילא. הנה בין העשבים נקברים ב' יהודים אשר תעו בדרך, ובאו עליהם רוצחים והרגו אותם. זה כמה שנים אשר אין ביכולתם לעלות נשמתם למעלה מצד שהיא דרך אשר לא עבר שם אדם. ואם הי' עובר שם יהודי הי' מטהר את האויר והי' להם עלי' [עליה], ובזה שברכנו על המים בכוונה נתעלו נשמותיהם למעלה. והב' – השמחה שהי' ביני ובין הזקן בכפר – כידוע שבכל דור ודור יש משיח בעוה"ז [בעולם הזה] ממש בהתלבשות בגוף, ואם הדור זכאי מוכן הוא להתגלות ואם ח"ו [חס ושלום] לא זכו, יסתלק. והנה הזקן הזה הי' מוכן להיות משיח צדקינו ותשוקתו הי' להשתעשע עמי בשבת. אך ראיתי שיסתלק בסעודה שלישית לכן לא רציתי להצטער בשבת. וכוונתי בפיזנא יתוודע לך אחר כמה שנים." וביום ב' אחר השבת באו לבראד ותייהם כל העיר איך שנסעו בד' ימים מהלך רב כזה. והנה האברך הי' מופלג גדול ולומד יומם ולילה בשקיד' [בשקידה] רבה כמה שנים. פעם א' [אחת] אמר לחותנו שברצוני נפל שאתחיל לעסוק מעט במו"מ [במקח וממכר] כי טוב תורה עם דרך ארץ. אמר לו חותנו: "מה טוב. גם דעתי מסכמת לזה." ונתן לו כמה אלפים, ונסע האברך למדינות אשכנז לקנות סחורה. פעם א' [אחת] בא בעש"ק [בערב שבת קודש] לעיר ושבת שם. למחר ביום השבת שאל את בעה"ב [בעל הבית] אם יש בקהילתכם רב מופלג. אמר לו הבעה"ב [הבעל הבית]: "יש אצילנו רב גאון עולם ואיש צדיק מפורסם ונקרא ר' אברהם גר צדק כי הוא גר." והלך האברך להקביל פני הרב, וכשבא לביתו נתפלא מאד האברך מהדרו וזיוו ודיבר עמו בהלכה, וראה שהוא באמת גאון עולם ונמשך פלפולם עד עת מנחה והתפללו. ואח"כ [ואחר כך] ביקש הרב את האברך על סעודה שלישית וסעד אצלו. בתוך הסעודה ביקש האברך להרב שיאמר תורה ודרש הרב. וכשהתחיל לדרוש נתפלא מאד האברך. אמר לו הרב: "למה נפלאות כ"כ [כל כך]? האם לא שמעת מעולם דרוש כזה?" אמר לו האברך: "אדרבה, נפלאות מאין לכם הדרוש הזה, כי כמה שנים מקודם אשר שמעתי זה הדרוש מפי הקדוש הבעש"ט בפוזנא ברחוב השולער [בית הספר?] בבית החייט." ונבהל הרב ואמר לו: "וכי אתה האברך שנסע עם הבעש"ט?" ואמר האברך: "כן הוא." ואמר הרב: "א"כ [אם כן] אגלה לך שאני הוא הפריפעסער שעמד לפניו לכל השבת, וכל נסיעתו הי' בשבילי, להגביה את נפשי מעמקי הקליפות ולהחיות נפשי באור החיים ובתפלה הנוראה. כל דיבור שיצא מפיו הקדוש הי' להב אש בלבי ושרף כח אחד מכחות הטומאה עד ששרף ממני כל כחות הטומאה. ואחכ"ז [ואחר כל זה] בהדרוש עורר בלבי להבית אש הקדוש' [הקדושה] עד שתיכף ומיד ברחתי לאשכנז ונתגיירתי בה. לכן הדרוש הזה חביב עלי מאוד מאוד כי הדרוש הזה הכנסני תחת כנפי השכינה. לכן כשבא אצלי אורח נכבד דרכי להשתעשע בו." והסיפור הזה נשמע מפה קדוש נשיא ישראל, הרב מריזון. השם היוצר נפשות הוא היודע נפשות וניצוצות הקדושה שהוציא מעמקי הקליפות בתיקוניו ולערך פרישותו מגשם [גשמות] עוה"ז [עולם הזה] והשגתו בעולמות הכמוסים ונעלמים, כל זה היא דבר קטן:

לחיותי לא הי' זה דבר ריק והב' – שמחת הזקן הצרוע אשר שמחתם זע"ז [זה עם זה] הלא דבר הוא. והג' – מנוחת כבודו בשבת בפוזנא לא לחנם הי'. "אמר לו הבעש"ט שנים מאלה אגלה לך והג' הוא מה שעשיתי בפוזנא ברבות הימים יתגלה לך ממילא. הנה בין העשבים נקברים ב' יהודים אשר תעו בדרך, ובאו עליהם רוצחים והרגו אותם. זה כמה שנים אשר אין ביכולתם לעלות נשמתם למעלה מצד שהיא דרך אשר לא עבר שם אדם. ואם הי' עובר שם יהודי הי' מטהר את האויר והי' להם עלי' [עליה], ובזה שברכנו על המים בכוונה נתעלו נשמותיהם למעלה. והב' – השמחה שהי' ביני ובין הזקן בכפר – כידוע שבכל דור ודור יש משיח בעוה"ז [בעולם הזה] ממש בהתלבשות בגוף, ואם הדור זכאי מוכן הוא להתגלות ואם ח"ו [חס ושלום] לא זכו, יסתלק. והנה הזקן הי' מוכן להיות משיח צדקינו ותשוקתו הי' להשתעשע עמי בשבת. אך ראיתי שיסתלק בסעודה שלישית לכן לא רציתי להצטער בשבת. וכוונתי בפיזנא יתוודע לך אחר כמה שנים." וביום ב' אחר השבת באו לבראד ותייהם כל העיר איך שנסעו בד' ימים מהלך רב כזה. והנה האברך הי' מופלג גדול ולומד יומם ולילה בשקיד' [בשקידה] רבה כמה שנים. פעם א' [אחת] אמר לחותנו שברצוני נפל שאתחיל לעסוק מעט במו"מ [במקח וממכר] כי טוב תורה עם דרך ארץ. אמר לו חותנו: "מה טוב. גם דעתי מסכמת לזה." ונתן לו כמה אלפים, ונסע האברך למדינות אשכנז לקנות סחורה. פעם א' [אחת] בא בעש"ק [בערב שבת קודש] לעיר ושבת שם. למחר ביום השבת שאל את בעה"ב [בעל הבית] אם יש בקהילתכם רב מופלג. אמר לו הבעה"ב [הבעל הבית]: "יש אצילנו רב גאון עולם ואיש צדיק מפורסם ונקרא ר' אברהם גר צדק כי הוא גר." והלך האברך להקביל פני הרב, וכשבא לביתו נתפלא מאד האברך מהדרו וזיוו ודיבר עמו בהלכה, וראה שהוא באמת גאון עולם ונמשך פלפולם עד עת מנחה והתפללו. ואח"כ [ואחר כך] ביקש הרב את האברך על סעודה שלישית וסעד אצלו. בתוך הסעודה ביקש האברך להרב שיאמר תורה ודרש הרב. וכשהתחיל לדרוש נתפלא מאד האברך. אמר לו הרב: "למה נפלאות כ"כ [כל כך]? האם לא שמעת מעולם דרוש כזה?" אמר לו האברך: "אדרבה, נפלאות מאין לכם הדרוש הזה, כי כמה שנים מקודם אשר שמעתי זה הדרוש מפי הקדוש הבעש"ט בפוזנא ברחוב השולער [בית הספר?] בבית החייט." ונבהל הרב ואמר לו: "וכי אתה האברך שנסע עם הבעש"ט?" ואמר האברך: "כן הוא." ואמר הרב: "א"כ [אם כן] אגלה לך שאני הוא הפריפעסער שעמד לפניו לכל השבת, וכל נסיעתו הי' בשבילי, להגביה את נפשי מעמקי הקליפות ולהחיות נפשי באור החיים ובתפלה הנוראה. כל דיבור שיצא מפיו הקדוש הי' להב אש בלבי ושרף כח אחד מכחות הטומאה עד ששרף ממני כל כחות הטומאה. ואחכ"ז [ואחר כל זה] בהדרוש עורר בלבי להבית אש הקדוש' [הקדושה] עד שתיכף ומיד ברחתי לאשכנז ונתגיירתי בה. לכן הדרוש הזה חביב עלי מאוד מאוד כי הדרוש הזה הכנסני תחת כנפי השכינה. לכן כשבא אצלי אורח נכבד דרכי להשתעשע בו." והסיפור הזה נשמע מפה קדוש נשיא ישראל, הרב מריזון. השם היוצר נפשות הוא היודע נפשות וניצוצות הקדושה שהוציא מעמקי הקליפות בתיקוניו ולערך פרישותו מגשם [גשמות] עוה"ז [עולם הזה] והשגתו בעולמות הכמוסים ונעלמים, כל זה היא דבר קטן: